

bejdsgiveren og i bund og grund et valg mellem pest eller kolera, for enten udsætter arbejdsgiveren sig for, at medarbejderen bliver snuppet af konkurrenter, eller også presses arbejdsgiveren til at kompensere lønmodtageren for genen på så højt et økonomisk niveau, at det også kan give virksomheden problemer.

Som sagt synes jeg, at forslaget er unuanceret. Det kan f.eks. også illustreres ved, at forslagsstillerne slet ikke tager højde for virksomhedsoverdragelsessituationen. Åbnes der for sådan et forløb mellem to parter, bliver der bl.a. under forhandlingerne udvekslet fortrolige oplysninger om medarbejdere.

Det er derfor naturligt at indgå aftaler, der forhindrer parterne i at ansætte hinandens medarbejdere og også hemmeligholde disse i en vis periode. Dette behov gør sig tilsvarende gældende, hvis forhandlingerne skulle ende resultatløst, idet det kan være vigtigt for parterne, at det ikke bliver kendt i offentligheden, at der har været forhandlinger i gang.

Ikke alle arbejdsgivere har indgået hemmelige aftaler. Jeg synes også, at vi skal holde fast på proportionerne og dermed også på Embedsmandsudvalgets konklusion om, at omfanget af brugen af klausuler ikke er klart dokumenteret.

Beslutningsforslaget udgør efter min opfattelse en for vidtgående regulering af aftalerne. Jeg mener ikke, at det på nuværende tidspunkt er dokumenteret, at problemerne med de hemmelige aftaler har et sådant omfang, at en vidtgående regulering som den foreslåede er nødvendig.

Når ovenstående er sagt, vil jeg gerne understrege, at jeg synes, det er helt uacceptabelt, at lønmodtagere kan være bundet af erhvervsbegrænsende aftaler, som de ikke kender til, men jeg vil samtidig fastholde, at der kan være legitime grunde til at indgå aftalerne, også uden at det kræver lønmodtagerens accept. Det er også derfor, at regeringen i går fremsatte sit lovforslag om erhvervsbegrænsende aftaler.

Regeringens lovforslag gør op med hemmelighedskræmmeriet. Lige fra starten af debatten om hemmelige aftaler har der været gjort en stor indsats for at få regeringen til at fremstå som forstokket, skønt jeg fra selv samme start klart har givet udtryk for, at jeg også synes, det er dybt krænkende, hvis aftalerne holdes hemmelige.

Det kan godt være, at arbejdsgiverne gerne ville holde oplysningerne for sig selv, men det får de ikke lov til af regeringen, for med forsla-

get gør vi op med retten til hemmelighedskræmmeriet. Arbejdsgiverne bliver pålagt en pligt til at oplyse om eventuelle aftaler. Og det er jo faktisk en forbedring af lønmodtagerens retsstilling i forhold til, hvad der er gældende i dag. For lønmodtageren i dag har ikke ret til at blive oplyst om arbejdsgiverens aftaler med tredje part, uagtet aftalen kan have betydning for lønmodtageren. Det ændrer regeringens forslag ved.

Manglende iagttagelse indebærer dels, at arbejdsgiveren forpligtes til at betale en godtgørelse til lønmodtageren, dels, at aftalen heller ikke kan gøres gældende. Så jeg synes faktisk, at regeringen med lovforslaget har fundet et passende niveau, hvor hensynene til arbejdsgiver og lønmodtager er velafbalancerede.

Regeringen kan af de oven for anførte grunde ikke stemme for forslaget.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ministeren og beder ham om at blive stående. Der er fire, der har bedt om ordet for korte bemærkninger, og den første af de fire er hr. Thomas Adelskov. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Nu sagde beskæftigelsesministeren selv, at regeringen fremstod forstokket i den her sag, og jeg vil så bare bekræfte, at den tale, ministeren lige har holdt her, efter min bedste overbevisning også er forstokket. Vi har jo haft beskæftigelsesministeren i samråd i Arbejdsmarkedsudvalget, fordi der i ministerens eget ministerium har eksisteret den slags aftaler, der har bundet medarbejderne.

Kl. 16.00

Jeg kan simpelt hen ikke forstå, hvordan en minister, som ellers lovpriser et fleksibelt arbejdsmarked og en flexicuritymodel i Danmark, nu sætter sig i spidsen for at have en slags oplyst stavnsbinding af medarbejderne. Altså, den der fleksibilitet på det danske arbejdsmarked, hvor en medarbejder kan skifte, hvor en arbejdsgiver kan hyre den medarbejder, han har brug for, sætter man fuldstændig ud af kraft, og i stedet for at sikre, at der altså er mobilitet på det danske arbejdsmarked, gør beskæftigelsesministeren sig nu til talsmand for, at man godt må låse medarbejderne til en enkelt virksomhed, de skal bare være oplyst om det. Det synes jeg simpelt hen er forstokket.